

Γύρισε και μου είπε αιφνιδιαστικά. Ο τόνος της φωνής της είχε κάτι που μόνο μια Μάνα μπορεί να βγάλει. Είχε κάτι το προστακτικό συνάμα όμως και παρακλητικό.

Είχε αγωνία αλλά και επιθυμία. Συνόδευσε το λόγο της με το αντ
ιστοιχο

βλέμμα, κοιτάζοντάς με

,
μέσα από γυαλιά της

,
πολύ συγκινημένη
με τα ανοιχτόχρωμα μάτια
της

Λίγες στιγμές νωρίτερα, εκείνη την προτελευταία Δευτέρα του Ιουνίου του '85, είχε

ολοκληρωθεί η θρησκευτική τελετή,
με
την οποία η θυγατέρα της και εγώ είχαμε ενω
θεί με τα δεσμά του γάμου.

Δεν μπορώ να πω ότι, ένοιωσα, τότε, το πλάτος του λόγου της, το βάθος της συγκίνησής
της. Δεν είχα τα βιώματα να το κάνω. Ούτε δυο
χρόνια αργότερα, μπορούσα να κατανοήσω την αγωνία της, στο επικείμενο γεγονός που θα
ήταν έκανε γ
ια
πρώτη φορά γιαγιά. Συνέχιζ
α να είμαι ελλιπής από βιώματα, αλλά είχα τουλάχιστον καταλάβει πόσο σπουδαία Μάνα
ήταν.

Έρχονταν τα γεγονότα, συχνά απρόσκλητα, προστίθεντο οι εμπειρίες και καθώς η ζωή
πλούτιζε το
βίος
μου
,
καταλάβαινα ολοένα και περισσότερα.
Ανάμεσα σε άλλα αποκωδικοποιούσα σιγά – σιγά,
κι'
εκείνα τα λόγια που μου είχε απευθύνει λίγο μετά το γάμο
.

Πέρασαν κάτι παραπάνω από 26 χρόνια από τότε.

Η Μάνα της συζύγου μου και εγώ, διαφέραμε σε πολλά ώστε να αποκτήσουμε κάποια καθημ
ερινή
έντονη
σχέση, πλην όμως
δεν ε
νόχλησε ποτέ ο ένας τον άλλον. Κ
ατάκτηση τεράστια, θαρρώ. Δημιουργήθηκε
επίση
ς
,
ένας αμοιβαίος
, ουσιώδης

σεβασμός που παρέμε
νε
ενεργός
, κυρίως δ
ιότι δεν επε
νέβη
ποτέ για κανένα
λόγο. Ο
υδέποτε
άρθρωσε
επιθυμία, παράπονο, γκρίνια
, πονηριά, υστεροβουλία
.
Εξ' ίσου σπ
άνια συμπεριφορά, στον τόπο
μας.

Τελευταία φορά συναντηθήκαμε στις 18 Ιουνίου. Λίγο αργότερα η ήδη βεβαρημένη υγεία της άρχισε να φυλλορροεί. Χθες επήλθε το μοιραίο.

Από χθες νοιώθω ακόμα πιο έντονα εκείνη την παρακλητικά προστακτική πρόταση που μου είχε απευθύνει τον Ιούνιο του '85.

Πιο έντονα, καθώς κάθε απώλεια αφήνει ένα σημάδι, αφαιρεί αμβλύνοια και προσθέτει γνώση.

Π
όσω
μ
άλλον
αυτ
ή
την απώλεια
...